D·N
31/1 1955

Det seglivade latinet

Latinet måste maka åt sig, det var Geijers huvudtes i en berömd uppsats om skolväsendet för 117 år sedan. Han har fått rätt, man det har gått sakta. Fortfarande läses latin av omkring 40 procent studerande i läroverken. För femtio år sedan var latinarnas antal 2.474 av 5.704, för tjugufem år sedan 4.097 av 5.797, nu (hösten 1954) är det 9.624 av 24.305. I stor utsträckning läses latin för att undvika andra ämnen, särskilt matematiken. Det håller sig emellertid också kvar på grund av de krav som uppställs vid de högre läroanstalterna.

I det hänseendet har visserligen uppmjukningar ägt rum, men de har varit besvärliga att få igenom och har tagit lång tid. Medicinarnas obligatoriska latinbetyg har ersatts av en kurs som gör det lättare att skriva ut recept i förorsfälig termer. Juristerna behöver sedan hösten 1934 inte ha något betyg i latin. I båda dessa fall har segt motstånd rests mot reformen, och de konservativa har talat vackra ord om latinets nödvändighet; sedan ändringen väl skett faller det väl knappast någon in att begära en återgång till det gamla. Även beträffande en rad andra ämnen har latinkravet efter hand avskrivits. Det finns dock fortfarande kvar i fråga om högre betyg i moderna språk (även svenska), historia och litteraturhistoria. De argument som anförs mot latinets slopande är desamma som förut. Man kan inte lära sig språk utan latinet som bakgrund; man kan inte lära sig litteraturhistoria utan direkt kontakt med, den klassiska kulturen. Någon gång blir motiveringen mera originell; en historieprofessor har förklarat att latinet måste bevaras som universitetsfordran, annars skulle latinstudiet vid läroverken försvinna.

Det är svårt att uppskatta dessa skäl, framförda och av erfarenheten vederlagda i så många debatter om latinets betydelse för skilda ämnen och studieformer. Det verkar otroligt att latinet på allvar skall säggas vara viktigare än exempelvis franskan, tyskan, italienskan eller spanskan, att ännu i dag mera latin än franska skall läras vid de svenska läroverken.

Man kan inte bli bildad utan att kunna latin. Det är det gamla huvudskälet, länge ringlöst på grund av det klassiska latinets relativt stora betydelse inom litteraturen och kanske än mer på grund av att latinet var de lärdas internationella hjälpspråk. Gejer betonade att latinets värde var naturligt "så länge latin verkligen var lärdomens språk, och såsom sådant i den lärda världen både skrevs och talades... Förhållandet är ej mer detsamma. Varje nations modernmål som av europeisk odling blivit delaktigt, Europas mest bildade språk i synnerhet, är redan vida tjänligare organ för lärdomen, vars innehåll numera långt ifrån rymmes inom antikens språkformer." I sina praktiska förslag gick Geijer, som professor Landquist understryker i sin biografi, inte så långt som dessa satser anger, men satsernas sanning var redan då ostridig. Nu, hundra år senare, har latinets bildningsvärde blivit ojämförligt mindre. Vem kan påstå att de författare som med sådan möda inlärs i skolorna skulle vara viktigare att lära känna än åtminstone några av de inom kretsen, eller rättare en liten del av den franska litteraturen från vilket skede som helst under de senaste trehundra åren? Och lärda verk på latin utges inte längre annat än i några fall av professorer i latin som skriver om latin.

Latinet är inte bara ett dött språk i den meningen att ingen talar eller skriver det; det är dött även så att de som lär sig latin inte läser det. För 99 på 100 latinstudenter är sikerligen den kunskap som förvärvas praktiskt taget aldrig använd; ett par latinska verser och sentenser stannar i minnet, men man kan efter ett par år inte klara en enkel text. Ofta blir säkerligen resultatet snarast en allmän motvilja mot latinet och en förbittring över att ha blivit tvingad att läsa dem på latin, och att läsa dem i de utmärkta svenska översättningarna verkar bilnamt för dem som ändå "lärt sig" latin. Något mera komiskt än talet om den klassiska bildningen såsom ett värde för livet efter fyra års latinstudier finns inte i vårt officiella floskelvärsen.

Ett annat argument har kommit att spela allt större roll. Latinet är bra då det gäller att lära andra språk, säger man. Det är naturligtvis riktigt. Men det är väl ändå bättre att direkt lära sig de andra språken. Är det försvarligt att inlärandet av detta latin, som glöms bort strax efter studenten, i realiteten skall läras in för latinet av franska? För de flesta universitetsstuderande gäller helt enkelt att de inte kan vare sig latin eller franska, ja, inte kan reda sig ordentligt med något modernt språk. Om åtintimmarna fördelades på moderna språk, skulle vinsten bli enorm. Nu blir latinet i regel en inkörsport som man aldrig begagnar, en bildningsuniform som kastas av då skolan slutar.

Latinets egentliga försvarsning är den rena konservatismen. Delvis är den snobbetonad. Emmanuel Berl har beskrivit hur just den onytiga och litet hemlighetsfulla kunskapen blir ett slags klassmärke; även då kunskapen försvunnit kan minnet av den ge en bisarr känsla av exklusivitet och överlägsenhet. Den som igenkännande nämner Livius eller Catullus tror sig vara bildad, även om han inte läst en bok av värde på trettio år; den glömda insikten gör honom bildad för livet, hur han än beter sig. Men konservatismens värme och äktchet hos många högt bildade skall självfallet inte bestridas. De kan helt enkelt inte som verklig bildning erkänna annat än det traditionella; i England är grekiskan ännu i hög grad ett sådant förädlat, men årat inslag, i Sverige är det latinet. Att en del av den kunskap vilken man själv vänjt sig vid att se som väsentlig skall röjas undan ur framtidens bildningssystem framstår som något mothjudande särskilt för dem som hela livet verkat i kulturens och undervisningens tjänst. Våra professorers envisa konservatism i latinfrågan är därför förståelig och respektabel — argumentationens svaghet visar känslans äktchet och styrka —, men godtagbar är den inte.

Indragen historieprofessur

En obehaglig överraskning har årets statsverksproposition berett Stockholms högskola. Då professor Nils Ahnlund i år avgår med pension kommer den av Stockholms stad inrättade professuren i historia att indras. Åtgärden har vidtagits på universitetskanslerns förslag och utan att någon närmare motivering anförts vare sig av denne eller av departementschefen; kanske förklarar endast "att han icke blivit övertygad om nödvändigheten av att den av Ahnlund nu innehavda professuren i Stockholms stads historia uppföres såsom ordinarie på högskolans stat".

Genom att Stockholms stads anslag till Högskolan numera enligt särskild fördelning av kostnaderna mellan staten och staden utgår som ett klumpanslag, som inte berörs av anordningarna beträffande särskilda läroämnen, kan ingen formell anmärkning göras mot förfarandet. Bedömningen blir helt beroende av Högskolans behov av en ny professur i historia efter Ahnlund. Det är därvid av vikt att den av kansler begagnade benämningen "professuren i Stockholms stads historia" inte tiicker professurens reella innehåll. Ahnlund har varit "full professor" i historia, ett förhållande som framgår både av att hans ämbete i föreläsningskatalogerna inte kallas stadshistoria, utan "Stockholms stads professur i historia" och av att hans undervisning och forskning varit sållsynt allsidiga. Att Högskolan sedan 1953 har en tredje historieprofessor hjälper knycket litet i den situation som nu skapats —

Lämplig lösning

Folke Lindberg är professor i stadshistoria, och hans undervisningsskyldighet är starkt begränsad. Detta förhållande understryker också av departementschefen, som medger att Ahnlunds kursanslag — med 20.000 kronor — erfordrat för att undervisningen ej skall lida skada.

Det har antytts att meningen är att indragningen skall bli bestående endast under något år: Åtgärden förklaras bero på myndigheternas ovilja mot att göra personliga professurer permanenta. Hade Högskolan i stället begärt en helt ny professur efter Ahnlunds avgång, skulle detta ha beviljats.

Det är möjligt att så är förhållandet. Men i så fall borde det ha sagts rent ut — eller ännu hellre borde Högskolans begäran av kanslern eller departementet ha ändrats, så att man fått bort dessa rent formella grunder för avslag. Högskolan behöver professuren. Det är inte bara snöpligt att behöva ersätta en av våra främsta vetenskapsmän med en summa kursanslag — det blir också skadligt för undervisningen och forskningen. Riksdagen har möjlighet att rätta till misstaget omgående eller i varje fall göra klart för departementet att i nästa års stat bör en ny professur vara upptagen.

PRESSGRANNAR

Samhället har nu ett helt annat behov av samhällsvetare, ekonomer och tekniker än då sammanlevnadens problem till nöds skisandes av Fredrika Bremer och Carl Jonas Love Almqvist, de företagsekonomiska aspekterna sattes på prånt av kontraktsprostar på fritid och de förnämsta teknikerna i Skåneland torde ha varit hamnbyggarna Frans Suell i Malmö, hr byggnadskonduktören vid domkyrkan i Lund samt de idoga skoners- och brigbyggarna i Torekov och Brantevik. Med denna mälande beskrivning inleder Arbetet (a) en diskussion av dagens behov:

Enbart Malmöhus län har nu flera industriarbetare än något annat län i riket. Det sydsvenska näringslivet intar överhuvudtaget en högst betydande position inom vår samhällsekonomi och befinner sig i stark expansion. Vi saknar emellertid en teknisk högskola och en handelshögskola, men har (och ingenting om 1 del) nära 2.000 studenter inom humanistiska sektionen i Lund, vilken f. ö. är underbemannad med professorer, bl. a. därför att universitetet själv, här och häpna, under 1040-talet avstyrkt en hel del ordinarie lärarbefattningar.

Vad som nu behövs, för att uppsamla alla de sydsvenskar som till

Läggradig rening kräver 700 milj. kr.

Kostnaderna för de slamavskiljningsanläggningar, läggradig rening, som krävs för att förverkliga vattenvårdskommitténs program kan beräknas till 700 milj. kr., varför prevarsmötet knappast kan genomföras på fem år, framhåller vig och vattenbyggnadsstyrelsen. Det måste vidare till, enligt styrelsen, klart utformade riktlinjer om vad som skall kunna anses vara "skäliga" reningskostnader. Det blir vanskligt att nå mer fiber kommersiella och samma vattenområde rikta längtgående reningskrav med den ene, medan en annan tillåts släppa ut avsevärda mängder föroreningar.

samhället gagn går in för berörda utbildning, är en samhällsvetenskaplig och en företagsekonomisk fakultet samt helst även en teknisk sådan.

Våra investeringar i samhälle och näringsliv uppgår årligen till tiotals miljarder kronor. Att förnuma Sydsverige och dess studerande kvalificerad forskning i ekonomi och teknik för att de, vid sidan av andra, skall göras mera skickade än nu att effektivera och utveckla samhällsapparaten i stutlig, kommunal och enskild regi, det är icke bara dyrbart såsom med studieresurser understrukt, utan även lättsinnig spasmonykt:

Alla de som med svett och möda fullgör dagsverken i Skåneland och angränsande län har rätt att fordra att forskningen och utbildningen vid Lunds universitet i betydligt högre grad än nu inriktas på deras livsintressen, arbete och välfärd.

I Lund finns 6 aktiva akademiska lärare i litteraturhistoria med poetik men ingen i arkitektur. Det finns 7 i historia men ingen i industriell organisation och ekonomi, ingen i samhällsplanering och endast 1 i sociologi, 8 lärare i slaviska språk men ingen vid universitetet fast anställd i företagsekonomi och endast 1 i ekonomisk historia, i zoologi undervisar 11 lärare men ingen i nyare 1900-talets politiska historia och ingen i social historia.

Frisk inledning till en Lundadebatt i moderniserad stil.

Hedtofts senare utveckling bekräftade saningen i den franska socialistledarens Jaurès bekanta ord att mycket internationalism leder tillbaka till fosterlandet, menar Morgon-Tidningen (s):

För Hans Hedtoft blev därvid Danmarks namn nära förbundet med visionen av Norden. Under ockupationsåren växte i hans hjärta samma känsla som för Lagerkvist vid denna tid gav lyriskt uttryck i

Norden är vårt fosterland,
fött i nöd och smälek.

Hedtoft älskade Danmark men såg det alltmer som en del av det större begreppet Norden, de fem nordiska folkens gemensamma fosterland. Uppgiften att finna vägarna till ett vidgat samarbete, som med bevarad självständighet och stärpkraft för de olika länderna kunde göra dem alla i ökad grad delaktiga av gemensamma resultat och egenarna, syntetiserade under senare år hans tänkar.

Tyvärr har denna framtidssyn inte i någon högre grad satt sin prägel på Stockholmsmötet, Sydsvenska Dagbladet (b) pekar på nämnens skeptiska, undanvikande hållning:

De flesta norska talare gav uttryck åt en betydande skepsis, eller i varje fall åt en önskan att rådets rekommendationer bör begränsa till att omfatta endast sådana frågor, som med säkerhet kan bedömas ha renonna hos det övervägande folkflertalet inom medlemsländerna. Ja, de gick ännu längre och framförde önskemål — delvis gemensamt på mötesplattformen — som skulle i hög grad begränsa rådets både verksamhet och betydelse. Bland annat beträffar det såsnda — helt i strid med stadgarna — att rådets behörig i framtiden gallra bland framställda förslag.

Särskilt glädjande var att två representanter för Finlands riksdag var närvarande som observatörer, liksom några finländska journalister:

Förre danske utrikesministern Ole Björn Kraft ägnade hela sitt tal åt frågan om Finlands ställning. Hans argumentering kompletterades på ett utmärkt sätt av statsminister Gerhardsen, som betonade att representanter för den kommunistiska pressen inbjudits och på grundval av fri insyn kan konstatera, att ingenting ens ur rysk synpunkt oroande eller antifinskt förekommer i det Nordiska rådet.

Anspråken på rådets verksamhet har skruvats ner till ett minimum på alltför många håll, det är Skånska Dagbladets (bD) intryck — trots all nuljig förstelse för norska bondepartiets kampanj mot närmare samverkan mellan Nordens länder:

Reaktionen kan ställdvis betraktas som sund, att man allmänt insett att man strickte sig för långt på Oslomötet. Man är numera enig om, även på dansk sida, att frågan om den gemensamma nordiska marknaden inte kan forceras. Det skulle mera skada än främja den nordiska tanken i Norge. Därifrån och till att rådet ingenting skall uträtta är dock steget långt. Verksamheten kan inte enbart begränsas till frågor där full enighet råder.

Man var mest intresserad av inläggen från norsk sida. Utsalandens prigladen av en blandning av moderation och skepsis, för att inte säga negativism, förstnämner den eliterade tidningen:

Statsminister Gerhardsen stod för den förra och hyr Rösseland och Sundt, ledare för Venstre respektive Kristeligt Folkparti, för den senare. Är Gerhardsen förtigick de slidfingrig frågorna om gemensam marknad och kraftexport. De båda andra kände inga sådana hänsyn. De förklarade sig vara motståndare, i varje fall till exporten av elkraft.

Det kan starkt ifrågasättas om planerna på kraftexport över huvud kommer att förverkligas. Det nordiska rådets remissdebatt befäste intrycket att bondepartiets agitation varit framgångsrik. Att dömn av gårdagens inläng har det partl vunnit åtminstone en moralisk seger.

Fint namn i samband med en byggdepolitik av allra trängsta sorten.

Flera sådana "segrar" och hela samverkansplanen är sprängd, slagen i sjuiiro.

Nordiska rådet:

Svensk högertrafik önskas Vidare utlämning för brott

Den svenska uppsägningen av luftfartsavtalet med Island och frågan om högertrafik i Sverige dryftades länge och tydligen livligt under ett tretimmarsmöte med Nordiska rådets ekonomiska utskott på söndagen. Även bilismfrågorna tycktes inställnma i att uppsägningen inte fallet under rådets kompetens att ta ställning till, sade utskottsordföranden Beriel Dahlgaard, Danmark.

Beträffande högertrafiken bör man kanske påminna om att också Island har vänstertrafik. Vi danskar och norrmän utrycvkte förhoppningen att en grundlig upplysning ska föregå den svenska folkomröstningen, och själva hoppas vi naturligtvis på svensk högertrafik. "Vi hör ju också till vänstertrafikens offer".

Kommunikationsminister Sven Andersson deltog i utskottsmötet. En rekommendation till regeringarna att undersöka möjligheterna att underlätta den nordiska lastbilstrafiken förelåg. Man tog vidare del av ett förslag av folkpartiledaren. Bertil Ohlin till utlutande om det ekonomiska samarbetet. Det vändes bli antaget utan större debatt på måndagen, då trafikförhållandena Sverige —Norge inklusive Trondheimsleden också kommer upp.

Från juridiska utskottets sammanträde på söndagen rapporterade norrmannen Hönsvald att man skött till nästa rådsmöte på förslaget om omorganisering av det nordiska samarbetet på lagstiftningens område. Ett underutskott på sju personer skall förbereda frågan.

Man utlutade sig för övrigt av reglerna för utlämning av förbrytare mellan de nordiska länderna. Tanken är att utlämning skall bli möjlig även för mindre brott, eller alternativt att en nordisk medborgare av praktiska skäl bör kunna dömas i ett land för smärre brott i ett annat. Utlämning för politiska brott är det fortfarande inte tal om.

De fyra utskotten sammanträder Riksdagshuset kl. 10 på måndagen och kl. 15 blir det plenardebatt om de sex första utskottsförslagen, som rör smärre frågor. Kulturella

Nettovinsten ökade för Kreditbanken

Sveriges Kreditbank AB redovisar för 1954 en nettovinst på 4 milj. (3,1 milj. 1953) och en från 1953 kvartslånde vinst på 2,5 milj. Styrelsen föreslår oförändrad utdelning med 4:50 per aktie, varefter 4,1 milj. återstår att överföras till 1955 års vinst- och förlusträkning.

Rörelsen har under 1954 ytterligare kraftigt ökats. Balansomslutningen per 31 dec. uppgick till 1,347 milj. mot 1,217 milj. föregående år. Bruttoinkomsterna uppgick till 30 milj. kr. (25,9). Av ökningen kommer 3,3 milj. kr. på räntor och ca 1 milj. kr. på provisioner, agio m. m.

Omkostnaderna visar ökning med 0,2 milj. kr. Rörelsen har belastats för skatter med 4,2 milj. kr. (2,9). Till värderegleringskonto har avsatts 7 milj. kr. (5,3) varav 4,5 milj. till värderegleringskonto för utlåning till allmänheten, 2 milj. till kontot för obligationer och 0,5 milj. till kontot för utländska valutor.

3.248:—
RAINBOW turistklass
HONG KONG
PAA
PAN AMERICAN
Konsulera Er resebyrå eller PAA Stockholm

DAGENS NYHETER

TEGELBACKEN, STOCKHOLM 1
Telefon 22 40 00
för tidsantal: 22 40 20
Telegramadress: Dagnyheter
Postgiro- 1616 (för annonser) nummer 1 617 (för prenumeration)
Chefredaktör: Herbert Tingsten (Ansvarig sökrad kl. 13.30—14.30)
Politisk huvudredaktör: Leif Ahlberg
Redaktionschef och ansvarig utgivare: Sten Hedman
Dagens Nyheters Aktiebolag: Verkst. direktör: Helge Hedborn
PRENUMERATIONSPRISER
Å — Stockholmsupplagan
Stor-Stockholm Övriga Mindregemerkda landet
Månad ..... kr. 6:50 6:—
Kvartal ..... kr. 19:— 17:50
Halvår ..... kr. 37:50 34:50
Helår ..... kr. 75:— 69:—
ANNONSPRISLISTA
daterad 1/1 1953 tillhandahålles på beström.
Från sistnen ne 30840
Dagens Nyheters tryckeri, Stockholm 1955

SEX PERSONER, därav tre små barn, omkom på söndagen vid en vildsam eldsvåda i ett kyrsalhus i östra New York. De omkomna tillhörde samma familj. Endast en av dess medlemmar kunde räddas.

Riksdagssammanträden

Måndagen den 31 januari 1955
Bevillm.-utsk. in pleno kl. 11.00

FOLKPARTIET DENNA VECKA

Måndag 31
Gustav Vasaföreningen. Årsmöte. Odengatan 83. Kl. 19.30. Årsmötesförhandlingar.
Södra Enskedefföreningen. Årsmöte. Gubbängsvägen 81. Kl. 20.00. Riksdagsman Folke Nihlfors informerar om "Varför fick vi en allmän sjukförsäkring — de politiska aspekterna på reformen".
Johannesbovföreningen. Årsmöte. Biblioteket, Enskede hårov. Kl. 19.30. Stadsfullmäktigledamoten Per Henrik Litg redogör för aktuella kommunalpolitiska problem.
Årstaföreningarna. Årsmöte. Klubblokalen, Gullmarsvägen 72. Kl. 20.00. Underhållning och servering.
Västbergs—Midsommarkransenföreningen. Årsmöte. Västbergsgården, Hökmossevägen 57—59. Kl. 19.30. "Snack kring kaffet" med stadsfullm. Gunnar Dalgren som svarande.
Gröndalsföreningen. Årsmöte. Liljeholmens föreningshus. Kl. 20.00. Redaktör Nils Hallerby talar om "Staden och ungdomsvården".
Västertorpsföreningen. Årsmöte. Hos Hedetorp, Slottsingsgränd 1. Kl. 20.00. Årsmötesförhandlingar.

Tisdag 1
Vällingbyföreningen. Offentligt möte i Ungdomsrådets lokal, T-banebuset, Vällingby. Kl. 20.00. Riksdagsledamoten Gerda Hjalm talar om "Den allmänna sjukförsäkringen".

Onsdag 2
"För priskontrollen avskaffas." Offentlig extradebatt i Medborgarhusets lilla sal, kl. 20.00. Medverkande: riksdagsman Nils Stenberg, direktör Gunnar Sandberg, fru Ruth Hamrin-Thorell från Folkpartiet och riksdagsman Nils Gustafsson, fru Inga Thorsson, byråchef Erland Carbell från socialdemokraterna. Arrangör: Folkpartiets kvinnoförbund och Handels- & Hantverksgruppen i Stockholm.
Alvsjöföreningen. Årsmöte. Svartlösavägen 78. Kl. 19.30. Årsmötesförhandlingar.

Torsdag 3
Oscarsföreningen. Årsmöte, hos Enestid, Narvavägen 24. Kl. 19.30. Årsmötesförhandlingar.
Vinsta av gasverket ägor rum i hvill. Förnämlan obligatorisk tel. 10 06 66, 22 36 40 (enkn. 36). Avgift 1:—. Arrangör: Studieavdelningen.
FPU-kvällen anordnas på följande ställen:
Enskede, Johannesbovsgården, Mälarövägen 38—44. Kl. 20.00.
Söder, Tantogården, Skolidgatan—Ringvägen. Kl. 19.30.
Norr, Ungdomsgården, Karlbergsvägen 32 A. Kl. 19.30.
Vällingby, Vällingby folkskola. Kl. 19.30.

FOLKPARTIETS STOCKHOLMSAVDELNING

VI VRÄKER BORT

Moderna Damkappor fr. 75:—, 200 Flickkappor fr. 3 år. Dräkter fr. 65:—, Klänningar fr. 15:—, Päjsjackor fr. 149:—, Långa Pälsar fr. 190:—, Morgonrockar fr. 35:—, Kostymer fr. 65:—, Vinterockar fr. 75:—, Poplinrockar fr. 45:—, Byxor fr. 20:—, Taxiuniformer 139:—.

KLÄDKISTAN
VÄSTERLÄNGGATAN 77, 1 tr. (invid Järntorget)
Telefon 21 10 28.

Realisation
Utgående EXKLUSIVA varor, udda KRISTALLGLAS, ÄKTA PORSLIN samt enkla tallrikar, koppar och glas
Brisings
REGERINGSGATAN 24

För Er i Solna och Sundbyberg!
Något vattenskadade VAROR BORTSLUMPAS till VRAKPPISER
Passa på detta enastående tillfälle!

För pojkar
Slalombyxor, fodrade, diagonal ..... fr. 16:50
Overalls, fodr., fr. 12:50
850 st. gosskjortor fr. 2:95
Jackor, ylle o. poplin fr. 12:50
Benkläder och tröjor ..... fr. 1:95
Pyjamas ..... fr. 5:95
Strumpor och yllevantar ..... fr. —:95

För flickor
Slalombyxor .... fr. 11:50
Nattlinnen, flanell ..... fr. 5:95
Pyjamas ..... fr. 5:95
Benkläder ..... fr. 1:25
Linnen ..... fr. 1:50
Jackor, fodrade .. fr. 12:50
Strumpor till rena vrakpriser
Lakansväv, 142 cm. Prima 1:45
Frottéhanddukar från 1:25
Linnehanddukar 6:75

150 st. vackra täcken, vit vadd ... 24:50
220 st. brokadsidentäcken, i olika färger, med vit vadd 32:50

För damer
Crepenylon, prima 7:90
Jumpers, olika färger 4:95
Nylonunderklänningar med spets ... fr. 5:95
Yllekoftor ..... fr. 7:50
Morgonrockar .. fr. 19:50
Städrockar ..... fr. 9:75
Pyjamas 9:50
Damkappor, har kostat 150:— endast små storlekar ..... nu 19:50

För herrar
Tröjor, kalsonger, interlock, långa ben 3:75
Strumpor ..... fr. —:95
1.300 st. herrskjortor rutiga, randiga, enfärgade .... fr. 5:95
Herrbyxor samt Bläkläder extra billigt
Vackra Filtar fr. 10:50

SOLNA VARUHUS
Råsundavägen 124

I dag klockan 1/2 9 börjar vår stora
Möbelrealisation
till otroligt låga priser

SOFFGRUPPER
Ett större antal i olika modeller och prislägen från 285:-
(därav även en del Dux)
BOKHYLLOR
i teak, mahogny och alm från 65:-
FÅTÖLJER
Ca 100 st. i många olika modeller och prislägen från 45:-
(därav även en del Dux)
SKAP
i teak och mahogny från 145:-
Mathord, soffbord, hörnskåp, stolar, taburetter, resärmadrasser (därav ett mindre antal Dux), bäddsoffor, svängbäddar, sängar, byrårar, sybord, matbord, spegelbord, tevagnar, gungstolar, takarmatur, bordslampor, läslampor, speglar m. m.
Obs.! Passa på årets enda tillfälle att köpa moderna kvalitetsmöbler enastående billigt!
Se våra skyltfönster!
Bromanders
GÖTGATAN 59

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.